

Acupuncturist **Wladimir Dmitriev** over zijn levenslange fascinatie voor het laten schijnen van de parel van ons diepste 'ik'

Openingen naar verborgen schoonheid

In Sint Petersburg zag hij soms wel twee of drie films op een dag. De confrontatie met echte schoonheid kan een ongelooflijk effect hebben op mensen, realiseerde hij zich tijdens zijn werk in een psychiatrisch ziekenhuis. 'Ons leven heeft in feite geen ander doel dan onze ziel te ontwikkelen. Geen enkele school, cursus of methode kan het leven vervangen.' Op bezoek bij de van oorsprong Russische arts-acupuncturist Vladimir Dmitriev. Een gesprek over zijn jeugd in de Oeral, de geestelijke weelde van Sint Petersburg, het beeld van een danseres in een fles water en zijn visie op de acupunctuur in het grensgebied van twee dimensies, de zichtbare en de onzichtbare wereld.

Waar zullen we gaan zitten?' vraagt hij me na binnenkomst in het lege huis dat ik tot dan toe alleen vol bedrijvigheid kende: de benedenverdieping gevuld met mensen die voor een familieopstelling komen, Vladimir op de eerste verdieping met zijn acupunctuurpraktijk. Eerst maar eens naar de keuken, oppert hij, voor koffie of thee.

Een paar maanden daarvoor had ik nog nooit van hem gehoord. De aanloop naar de kennismaking vond plaats in de rij voor een goede Amsterdamse pizzeria in coronatijd. Online waren de pizza's betaald, met de melding dat ze vijf minuten na achten klaar zouden staan. 'Reken maar op een half uurtje extra,' zei een wachtende vrouw die me naar de rij afhalers zag kijken.

Ergens in dat half uur werd ik aangesproken door een buurtgenoot die ik al heel lang niet meer had gezien. Het half uur bleek ineens veel te kort. Tegen de tijd dat ik thuiswas, waren de pizza's koud.

Een paar dagen later kwam hij me een wonderlijk poëtisch boek brengen van de Russische arts-acupuncturist Vladimir Dmitriev, *Sterren van zeven spiegels* geheten – uit het Russisch vertaald door de Nederlands-Georgische kunstenaar/vertaler Nina Targan Mouravi. Daarin las ik over Vladimirs jeugd tussen duizenden kleine en grote meren in de zuidelijke Oeral, het oudste gebergte ter wereld, en over zijn expeditie naar een bergmeer, waar hij waterlelies hoopte te vinden om een meisje in een parallelklas te betoveren.

Ik las over de tomeloze energie waarmee hij zich op het studentenleven in Sint Petersburg stortte en hoe

begeesterd hij was toen een bevriende nachtwaker van de Petrus-en-Pauluskathedraal hem op een avond meenam naar de klokkentoren met zijn majestueuze spits en gouden engel, en hoe hij vanaf dit hoge plateau het gevoel had dat van hieruit kracht door heel Rusland en verder stroomde, de wijde wereld in – in gedachten buigend voor de hoge geest die boven de stad zweefde.

Groenblauwe bergen

Met thee, koffie en gevulde speculaas trekken we ons terug in een van de behandelkamers op de eerste verdieping. Mijn kennis van het Russisch dat ik hem rap met zijn dochter heb horen spreken, is nul. Met zijn Nederlandse vrouw Annebiene spreekt Vladimir Duits. En voor alle zekerheid heb ik mijn vragen van tevoren in het Duits vertaald. Maar in de praktijk blijken we deze middag op een mengsel van Duits en Nederlands uit te komen.

Uw jeugd bracht u door in het zuidelijk gedeelte van de Oeral. Wat herinnert u zich uit die periode?

'Heel veel dingen komen op ... Bijvoorbeeld hoe we met ouders, familie en vrienden de bossen in trokken om paddenstoelen te verzamelen. De natuur had een heel belangrijke plek in mijn jeugd, ik heb me er erg verbonden mee gevoeld.

'Als je in de omgeving vanaf een hoger gelegen punt om je heen keek, zag je alleen maar groenblauwe bergen; bijna geen enkel huis, geen mensen, geen stad, niets – alleen maar natuur zo ver het oog rijkt. Een gevoel van oneindigheid bekruipt je daar als mens. Ook een gevoel van een enorme grenzeloze kracht.

'In mijn jeugd ben ik zoveel bijzondere mensen

'De levermeridiaan is het meest actief tussen 1.00 en 3.00 uur. Deze tijd gebruikt de Ziel om in het bewustzijn de rommel van overbodige gedachten en indrukken van de afgelopen dag op te ruimen.'

tegengekomen die met hart en ziel in het leven stonden, vol energie waren en warmte uitstraalden. Ook de natuur had een bijzondere energie. In de Oeral komen de geologische platen van Azië en Europa samen. Een nulenergie die plus noch min is, yin noch yang, zuiver als een pasgeboren baby, die noch bij Azië noch bij Europa hoort en die ik daarna ook nooit meer ergens anders ben tegengekomen.'

Ik las een prachtig verhaal over een logeerpartij bij uw grootouders van moederszijde in de Oeral. Met vriendjes ging u naar een houtzagerij. Met open mond stond u te kijken naar het zagen van boomstammen, om thuis te komen met een gele laag schaafsel op uw gezicht. Schaterlachend liet uw moeder u in een spiegel kijken. 'Daar ben ik weer,' zei u opgelucht toen het gelukt was de gele laag eraf te krijgen. Uw moeder liet daar een bijzondere uitspraak op volgen. Ze vertelde u nooit bang te zijn om in een spiegel te kijken. 'Wat je ziet, is niet jezelf,' zei ze. 'Maar een indruk van dat ene voorbijgaande moment in de tijd.'
'Als ik erop terugkijk, bezat ze een natuurlijke, aangeboren wijsheid. In mijn jeugd hielp ze me vaak op weg door kleine opmerkingen. Sommige van haar uitspraken zijn me altijd bijgebleven. Ze was heel sterk verbonden met de natuur, met bloemen en planten. Iemand met ongelooflijk groene vingers.'

Fietsers in Peking

Eigenlijk bent u uw hele leven gefascineerd gebleven door het menselijk gezicht. Uw eerste indruk in China, waar u heen ging om uw acupunctuurstudie af te maken, was de stroom fietsers die allemaal eenzelfde gezicht leken te hebben.

'Ja, dat voelde als een schok. In die tijd verplaatste iedereen zich in Peking met de fiets. Ik herinner me zo'n brede straat vol fietsers. Duizenden en duizenden mensen die allemaal ongeveer even groot waren, qua kleding nauwelijks van elkaar verschilden en dan nog hetzelfde gezicht leken te hebben.'

Uw tolk vertelde dat Chinezen dezelfde ervaring hebben bij hun eerste bezoek aan Europa.

'Blijkbaar is dat de eerste indruk die we over en weer van elkaar hebben. Maar als je na een paar dagen de mensen een beetje leert kennen, beginnen je de eerste verschillen op te vallen.'

Bij een mens is een pasfoto al voldoende om hem te identificeren. Bij een dier lukt dat niet, zegt u. Om een dier te herkennen moeten we het dier van kop tot staart zien... Wanneer kwam u tot deze ontdekking?

'Dat was in de periode dat ik me steeds meer voor het menselijk gezicht begon te interesseren en het tot me doordrong hoe ons gezicht verbonden is met het hart, met het lot van mensen. Het gezicht drukt iemands gevoelens uit en laat schoonheid of boosheid zien.

'Net als mensen hebben dieren ogen, oren, een neus, een mond en een huid. Maar dieren hebben een

snuit en een snuit is niet hetzelfde als een gezicht. Een menselijk gezicht heeft veel meer expressiemogelijkheden. Via de lichtkanalen van het fijnstoffelijke lichaam drukt het hart zich uit in het menselijk gezicht. Het kan zelfs zo zijn dat rimpels in het gezicht verdwijnen als bepaalde blokkades rond het hart worden weggenomen.

'Het lezen van gezichten was in het oude China zelfs een occulte discipline, beoefend door uitverkoren artsen... Alles, maar dan ook alles staat in het gezicht geschreven. Het gezicht beschouwden ze als een landkaart met daarop bergen, valleien en rivieren, paleizen en sterren. Aan deze landkaart lazen ze niet alleen mogelijke ziekten af, maar ook de talenten en het karakter van de betreffende persoon.'

Maskers

In Venetië schijnt het vanaf de 13e eeuw gebruikelijk te zijn geweest om een masker over het gezicht te plaatsen. Eeuwenlang was dat zelfs een groot deel van het jaar toegestaan, las ik. Bent u om deze maskercultuur naar Venetië gereisd?

'Ja, ik wilde het onderzoeken. Het gezicht is de levende spiegel van het innerlijk. Iedereen die zijn gezichtsuitdrukking in Venetië wilde veranderen, zocht een bijpassend masker. Ik wilde voelen hoe het met die maskers zit.'

Ik begreep dat personen die een masker droegen zelfs niet gearresteerd konden worden, omdat ze slechts een rol speelden.

'Ja, zo is het ook met het carnaval. Daarin is de mens niet zichzelf, hij speelt slechts een rol. Hoewel de rol die hij uitkiest wel weer een afspiegeling is van zijn innerlijk. De een kiest dit masker, een ander voelt zich fijn bij dat masker. Die keuze is niet toevallig. Het gekozen masker resoneert met iemands innerlijk.'

De vraag die u in Venetië ook bezighield, kijkend naar de geschminkte gezichten op carnavalsfoto's, was wat nou het eigene is van een gezicht. Waar bent u op uitgekomen?

'Niet op de gezichtsuitdrukking of op de blik. Geen van beide eigenlijk. Op het gezicht liggen twee acupunctuurpunten bij de binnenste ooghoeken, genaamd 'Helder Licht'. Bij deze twee punten komt de energie van alle meridianen samen: hier straalt het innerlijk licht naar buiten. Voor mij ligt het eigene van een gezicht in dit innerlijke licht dat vanuit de ogen naar buiten komt.'

Is dit ook te zien?

'Het is niet iets wat we alleen met ons gezichtsvermogen waarnemen. Het is meer dan zien alleen. We voelen het ook – alsof we de energie vanuit een andersoortige dimensie waarnemen.

'Wanneer een mens geboren wordt, straalt het innerlijke licht nog ongehinderd naar buiten. In ons latere leven raken de lichtkanalen verstopt door alles

'De maagmeridianen zijn het meest actief tussen 7.00 en 9.00 uur. Daarom luidt een Russisch gezegde: 'Eet je ontbijt zelf op, deel het middagmaal met een vriend, en geef het avondeten aan een vijand.'

wat op ons pad komt. Zoals bloedvaten dichtslibben met cholesterol – waarbij de belangrijkste factor ook emoties zijn – slibben de lichtkanalen in het fijnstoffelijk lichaam dicht en wordt het innerlijke licht van de mens dof.

'Soms maak je het mee bij iemand met een oude, rimpelige huid: dat er zo'n enorme uitstraling uit de ogen komt... Dat is schoonheid die niets met rimpels en huidkwaliteit te maken heeft. Als je zo'n energie bij iemand opmerkt, krijg je een gevoel van 'wauw'. We spreken over charisma. Het is een energiebad. Bij een acupunctuurbehandeling maak je soms ook mee dat er een lading energie loskomt en het innerlijke licht ongeremd naar buiten straalt. Sommige mensen worden ermee geboren. Bij kunstenaars maak je het soms mee en in enkele gevallen bij een politicus – niet veel trouwens.'

Verliefdheid

Waarschijnlijk zijn alle verliefde mensen daarom zo mooi, zegt u.

'Ja, ze laten hun maskers vallen... Een pasgeboren baby heeft nog een gezicht zonder masker. Maar in de daaropvolgende decennia zet ons gezicht zich min of meer vast en vormt zich een steeds dikkere bescherm laag.

'Het hart van een verliefd mens staat in brand. En dit vuur brandt zich een weg door alle maskers heen – daarbij ruim baan makend voor het innerlijke licht. Een brand die zo heftig is dat die niet langer dan een zekere periode kan duren. Dan gaat de verliefdheid over in liefde en spreekt het hoofd weer een woordje mee. Maar zolang hart en ziel de boventoon voeren, is de computer bij wijze van spreken uitgeschakeld. Een periode waarin een mens bergen kan verzetten.'

Een mooi verhaal hierover stond in uw boek Sterren van zeven spiegels. U was verliefd geworden op een meisje in een parallelklas en had gehoord dat ze dol was op waterlelies. De dichtstbijzijnde vindplaats was een bergmeertje vijftig kilometer bergopwaarts. U kwam terug met zeven bloemen, plus nog een fles met water van de vindplaats.

'Er was me verteld dat waterlelies alleen mooi blijven als ze in hun oorspronkelijke water kunnen staan... Ik weet nog wat een kracht het me kostte om die berg op een gewone fiets op te fietsen, en hoe koud het water was waar ik in moest om bij de bloemen te komen.'

Enmaal thuis stelde u zich voor hoe u de bloemen het beste zou kunnen geven. Moe van piekeren stond u 's nachts uiteindelijk maar op om naar het huis van het meisje te lopen. En toen?

'Het begon al een beetje licht te worden. Op dat vroege tijdstip was nog niemand op straat. Na een hele tijd kwam ik bij haar huis. Via de regenpijp ben ik naar haar balkon op de eerste verdieping geklommen. Daar heb ik de bloemen en het flesje water achtergelaten.'

Maar hoe is het afgelopen?

'Ze is mijn vrouw geworden.'

Mariinsky Theater

Vanuit de Oeral verhuisde u naar Sint Petersburg om Geneeskunde te studeren. Hoe was dat?

'Een jongen uit de Oeral die nooit eerder in een grote stad is geweest, gaat op zoek naar een kamer. Een nieuw begin. Net als zoveel leeftijdgenoten hunkerde ik naar cultuur en kennis. Als puber was ik al erg bezig met muziek. Ik componeerde, speelde uren achtereen gitaar, zong liedjes, schreef gedichten en proza – zo'n periode was het. Een creatieve fase die maakte dat ik vooral heel erg graag in Sint Petersburg wilde studeren.

'Niet dat ik mijn hele jeugd gedroomd had van deze studie. Ik denk dat het op deze leeftijd nog niet mogelijk is weloverwogen zo'n beslissing te nemen. Op die leeftijd worden veel dingen aangestuurd door de ziel. De ziel weet wat er moet gebeuren.

'In Sint Petersburg bracht ik veel vrije tijd door met boeken, ik bezocht musea en theaters, concerten en tentoonstellingen. In de avonduren werkte ik als toneelknecht in het Mariinsky Theater. Elke avond een nieuwe opera of balletproductie. Een onderdompeling in een bijzondere wereld, met veel verschillende collega's – van studenten Filosofie tot aankomende musici van het conservatorium.

Schoonheid

Als student Geneeskunde werkte u ook in een psychiatrisch ziekenhuis. Intrigerend vond ik het effect dat een goede film kon hebben op de psychiatrische patiënten die aan uw zorg waren toevertrouwd.

'In dat ziekenhuis behandelden ze de zwaarste en niet zelden agressiefste gevallen. Op een avond zat ik samen met een patiënt die echt ver heen was in de eetzaal naar een film op tv over de liefde te kijken. Een goede kunstzinnige film, vol drama en echte, diepgaande gevoelens, die mij ook aangreep.

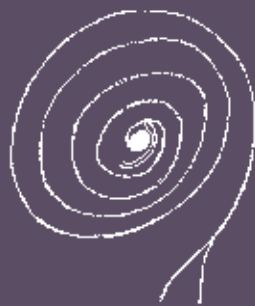
'Op een gegeven moment keek ik opzij naar de jongeman naast me en was verrast door zijn plotselinge helderheid. Ik zag een compleet andere blik. Ook bleek hij ineens goed uit zijn woorden te kunnen komen. Hij was volkomen aanwezig in het moment. Alsof er niets meer met hem aan de hand was. Die helderheid hield even aan, tot de deur weer dichtging en hij wegdreef. Zijn ziel was weer weg... Dat soort ervaringen met mensen in de kliniek heb ik vaker meegemaakt.'

Werkelijke schoonheid, zegt u, kan een enorm effect hebben.

'Maar dan komt eerst de vraag op wat schoonheid eigenlijk is... De Russische 19e-eeuwse schrijver Dostojevski schreef ooit: 'Schoonheid zal de wereld redden'. Vier jaar lang had hij doorgebracht in een Siberisch kamp voor politieke gevangenen. Jaren die hij later omschreef als de beste jaren van zijn leven. Hij beschreef medegevangenen die er ondanks de verschrikkingen van het kampleven toch in waren geslaagd mens te blijven en verder te leven. 'Dat is schoonheid,' zei Dostojevski, doelend op een kracht die binnen in de mens zit en losstaat van de buitenwereld.

'Op de voetzool staat een uitgebreide kaart van de inwendige organen. Wie blootsvoets rondloopt, masseert onwillekeurig zijn 'longen', 'hoofd' en 'blaas'.'

'Ik denk dat deze schoonheid uit het goddelijke plan komt. Een schoonheid die tijdens ons leven overschaduwd wordt onder invloed van genen, opvoeding, school, ouders, de normen en waarden van de maatschappij, kerk en niet-kerk, ontmoetingen en zijn sociale leven... Al die dingen werken op ons in en programmeren ons op individuele wijze.

'Op het moment dat we als mens in contact komen met schoonheid, bijvoorbeeld in de vorm van echte kunst, resoneert die kwaliteit buiten ons met de goddelijke vonk in ons. Zo kan kunst het goddelijke in de mens wakker schudden. Dat is wat ik denk. Daarom zijn kunst en creativiteit zo ongelooflijk belangrijk. Ze resoneren met de geblokkeerde lichtkanalen in ieder mens.'

Pijnklachten

In Sint Petersburg kwam u voor het eerst met de acupunctuur in aanraking. Wat was het moment dat de vonk oversloeg?

'Na mijn studie werkte ik als sportarts. Op een gegeven moment kreeg ik een nieuwe collega, een acupuncturist. Ik had nog nooit van acupunctuur gehoord. Maar vanaf het moment dat ik hem aan het werk zag, voelde ik een heel sterke resonantie. Twee jaar volgde ik hem op de voet, alleen maar kijkend hoe het deed.

'Ik herinner me hoe vaak ik pijnklachten – rug, knie, schouder – bij patiënten van hem zag verdwijnen. Voor mij was dat niet te begrijpen. Hoe kon hij iemand met hele sterke epileptische aanvallen vrij krijgen van nieuwe aanvallen? Een absoluut wonder.

'In de Sovjet-Unie bestond destijds een grote wetenschappelijke belangstelling voor de acupunctuur – die alleen beoefend mocht worden door artsen. En dan nog alleen met een diploma van een speciale vervolgopleiding bij de leerstoel voor acupunctuur. Maar daar werden slechts twintig mensen per jaar toegelaten. Uiteindelijk lukte het me om daar een plek te krijgen.'

Ik hoorde onlangs van een Nederlandse acupuncturist die een vrouw met één naald blijvend van haar migraine wist te genezen. Is dat inderdaad mogelijk?

'Ik heb ook een periode gehad dat ik met niet meer dan één, twee of drie naalden werkte. Zo'n beperkt aantal naalden kan heel effectief zijn. Ik heb zelfs superresultaten meegemaakt met één naald. Misschien zou je het plaatsen van een enkele naald zelfs kunnen zien als de hoogste tree van de ladder. Bij twee naalden ontstaat er een spanningsveld tussen de twee naalden. Plaats je slechts één naald, dan is de behandelaar zelf dat tweede punt, en dan moet de behandelaar sterk in zijn schoenen staan.

'Een Nederlandse Qigong-meester heeft me wel eens gezegd dat ik helemaal zou moeten stoppen met naalden. Hij adviseerde me om mijn vinger in plaats van naalden te gebruiken. Hij zei dat de naalden niet

nodig zijn om het gewenste resultaat te bereiken. De naald noemde hij slechts een instrument.'

Hebt u zijn advies ter harte genomen?

'Nee, en de belangrijkste reden is dat de Nederlanders die de hulp van een acupuncturist zoeken deze stap niet zouden accepteren, tenminste dat is wat ik denk. Acupunctuur heeft in de loop der jaren een zekere status gekregen. Men weet dat er met naalden resultaten kunnen worden geboekt.'

Maar als iemand u tijdens een consult zou vragen om de naalden achterwege te laten en de behandeling puur met eigen energie te geven, zou u het wel doen?

'Ja, als de cliënt het zou accepteren, dan wel – dan zou het zelfs heel interessant kunnen zijn.'

Hiërarchie

Het doet me denken aan een postzegelhandelaar die al bladerend door een postzegel- of muntenverzameling meteen feilloos de waarde van de verzameling kon inschatten.

'Ik denk dat het ook bij zo'n postzegelmeester komt door een mengsel van ervaring, opleiding en kennis. En daarbovenop krijgt de meester het cadeau van een talent op een bepaald vakgebied plus – niet te vergeten – zijn intuïtie. Al die elementen samen werken als in een orkest.

'Of het nou om een autohandelaar, een postzegelkenner of een therapeut gaat: de handen weten wat ze moeten doen. Het is alsof de benodigde informatie automatisch komt. Als een patiënt me vraagt waarom ik zus of zo heb gehandeld, kan ik het achteraf honderd procent sluitend beredeneren wat ik heb gedaan. Maar dat is wat anders dan vooraf kunnen uitleggen wat je precies gaat doen.

'In het oude China bestond een duidelijke hiërarchie. Op het hoogste niveau stonden de artsen die tijdens een consult niets aan hun patiënt hoefden te vragen. Alles wat nodig was voor diens welbevinden gebeurde zonder dat de patiënt iets hoefde aan te geven. Op een net iets lager niveau stond de arts die het gesprek aanging met de patiënt: 'Wat is er aan de hand? Wat zijn de klachten? Op een nog iets lager niveau nam de arts zijn toevlucht tot lichamelijk onderzoek – hij voelde de pols, keek naar de tong en de ogen et cetera. Nog een trapje lager stond de arts die apparatuur nodig had voor de diagnose. Arts-acupuncturisten van het hoogste niveau werkten zonder naalden. Dat soort bijzondere therapeuten zijn er in het verleden wel geweest: een simpel consult volstond om de genezing te laten plaatsvinden: artsen die met de eigen energie alles konden veranderen.'

Ouders en kinderen

Ouders en kinderen zijn met elkaar verbonden, schrijft u in uw boek Poorten van verborgen schoonheid. Als een moeder een hartoperatie ondergaat, lopen de hartmeridianen bij de

'Ons leven heeft in feite geen ander doel dan onze Ziel te ontwikkelen. Keizer of slaaf, koning of nar, geleerde of onnozele, rijkard of pauper, elk aards lot, hetzij mannelijk of vrouwelijk, is het jouwe geweest of kan het jouwe worden.'

zoon leeg, alsof hij zijn moeder met zijn eigen energie ondersteunt. Hoe ontdekte u dit verband?

'Ik kreeg hier eens een jonge gezonde man bij wie ik een test deed. Ik vroeg hem wat er met zijn hart aan de hand was. 'Je hart is zo uit balans, je moet naar het ziekenhuis.' Volgens hem was er met zijn hart niets aan de hand. In tegenstelling tot zijn moeder die in het ziekenhuis lag voor een hartoperatie.

'Op een gegeven moment kom je deze verbanden zo vaak tegen dat je er niet meer van opkijkt. Als een van de ouders ziek is, lijken de kinderen onbewust de energie van de overeenkomende meridianen naar de ouders te sturen. Omgekeerd doen de ouders hetzelfde voor hun kinderen. Als het met de zieke beter gaat, gaat het ook beter met hun geliefde.

'Ik heb vaak juist de moeder een acupunctuurbehandeling gegeven in plaats van haar kind. Bijvoorbeeld omdat het om een klein kind ging met angst voor naalden. Met goed resultaat overigens. Het beste is het als de leden van een gezin gezamenlijk op acupunctuurconsult komen. Of man en vrouw samen. Voor beiden werkt dat beter. Ik herinner me een sessie waarbij een vrouw met haar achtjarige dochter op de behandeltafel lag, terwijl haar echtgenoot ernaast in een stoel zat, met hun baby in zijn armen. Bij hun kinderen plaatste ik geen naalden, alleen bij het ouderpaar, en ook dat werkte prima.'

Cosmetische acupunctuur

Op een gegeven moment bent u ook mensen gaan behandelen zonder directe medische noodzaak. U sprak in het begin over cosmetische acupunctuur. Klopt het dat u deze patiënten vroeg om hun meest gelukkig foto mee te nemen. Doet u dat nog steeds?

'Het woord 'cosmetisch' bleek alleen niet goed gekozen, omdat het om een verandering van binnenuit gaat. Ik spreek tegenwoordig liever over kosmische acupunctuur. Maar inderdaad, bijna iedereen die voor zo'n behandeling kiest, vraag ik om thuis op zoek te gaan naar een foto waar hij of zij blij mee is en van zegt: 'Dat ben ik en zo wil ik blijven'. Maar niet alle foto's waar men mee terugkomt zijn geschikt. Blijdschap op een foto is bijvoorbeeld niet voldoende. Als iemand echt gelukkig is op een foto, stralen de ogen. Je moet het innerlijke licht kunnen voelen.'

En wat doet u vervolgens met zo'n foto?

'De experimenten van de Japanse wateronderzoeker Masaru Emoto hielpen me op weg... Hij onderzocht de informatieoverdracht van muziek en woorden op water. Ik begon mijn zoektocht met het speuren naar schoon water. Gedestilleerd water bijvoorbeeld is slechts in chemische zin schoon. Maar water dat van de gasvormige naar de vloeibare of naar de vaste toestand overgaat, of omgekeerd, ontdoet zich van alle nog aanwezige informatie.

'Daarom gebruik ik ontdooid water uit de vriezer.

In mijn eerste pogingen om de informatie van de meegebrachte foto over te brengen op het water boekte ik nog te weinig resultaat. Ik kreeg het idee dat de informatie slechts zwak doordrong. Tegenwoordig plaats ik de foto achter een glas van het ontdooid water boven een langzaam ronddraaiend spiegelend oppervlak, waarbij het water van onderuit wordt beschenen met alle kleuren van de regenboog. Ondertussen ligt de patiënt op de behandeltafel. Na de behandeling drinkt hij of zij het opgeladen water. Zo krijgen de cellen de informatie binnen.'

Kristalina

En dan is er nog een wonderlijke geschiedenis rond een danseres in een fles. Kunt u dit verhaal nog eens vertellen?

'Dat was de eerste keer dat ik water als geneesmiddel inzette. Op een dag bracht een moeder haar dochtertje van vier mee. Ze had een heel zwak immuunsysteem waardoor ze voortdurend verkouden was. Haar moeder had al van alles geprobeerd. Niets leek te helpen. Antibioticakuren hadden de klachten alleen maar verergerd. Vlak voor een volgend consult schoot me ineens de dansende ballerina te binnen die ik lang geleden in mijn jeugd had gezien.

'Als kind was ik ooit begeistert geraakt door sprookjes waarin bewegende beelden in water konden worden gezien. Op een avond lag ik in mijn bed naar het schaduwspeel te kijken van de lichten van langrijdende auto's toen het water in een vaas op tafel begon te wervelen, alsof iemand erin roerde. De werveling veranderde in een dansende ballerina. Ik zag haar gezicht heel duidelijk. Tot op de dag van vandaag weet ik haar naam: Kristalina.

'Voor het eerstvolgende consult nam ik een gesloten fles bronwater en stelde me heel geconcentreerd voor dat het meisje van vier helemaal gezond was en vrolijk lachend rondanste in deze fles. Ik herinner me dat mijn handpalmen heel warm werden en dat de fles met kracht uit mijn handen schoot, hoewel die wel heel bleef. Haar moeder kwam alleen, omdat het meisje thuis ziek in bed lag.

'Ik gaf haar de fles mee en zei dat het medicinaal water was, waar haar dochter tweemaal per dag een slokje van moest nemen. Ik vroeg ze terug te komen tegen de tijd dat de fles op was, maar dat gebeurde niet. Een half jaar later kwam ik moeder en dochter op straat tegen. Het meisje bleek op weg naar een balletles, waar ze plotseling een passie voor had ontwikkeld... Haar kwalen, vertelde de moeder, waren op de een of andere manier verdwenen.'

Een prachtig verhaal. Hebt u vaker resultaten als deze geboekt?

'Ja, bij kleine kinderen. Kinderen geloven in wonderen. Ze zien het magische water als water uit een sprookje. Ze staan nog open voor het wonder en hebben het vertrouwen dat ze dankzij het medicijn gezond kunnen worden, en dan gebeurt het ook. Geloof kan

'Ware schoonheid brengt de kostbare schatten boven die elk van ons gedurende zijn leven in zich draagt en meestal negeert – omdat we het te druk hebben met het zoeken naar schatten buiten ons zelf.'

heel veel doen. En tegelijk is het meer dan geloof. Ergens in geloven zorgt tegelijk voor een zekere openheid voor de informatie uit het water. In feite is het een heel zachte aanpak.'

Bij volwassenen probeert u die openheid te bereiken door middel van de foto waarop iemand het gelukkigst is?

'Ja, en ook dat werkt heel goed. Het begint al als mensen in hun eigen huis op zoek gaan naar de volgens hen beste foto van zichzelf. Het zoekproces zelfs is al een belangrijke eerste stap om jezelf beter te leren kennen. Het wikkelen en wegen brengt iets teweeg: 'Deze foto niet, deze ook niet – dit is deze foto die ik meeneem.' Daarmee leggen ze een verbinding met de foto van hun keuze. In dit geval geen openheid naar 'het' wonder, maar openheid naar zichzelf. Het is en blijft vervolgens een mysterie dat een beeld van vroeger zo'n uitwerking kan hebben en kan helpen om het licht in iemands ogen helderder te laten schijnen.'

Goede reis

Na het zetten van de naalden, die u vervolgens nog een half uurtje laat zitten, verlaat u het vertrek met de wens: 'Een goede reis'

'Ja, dat zeg ik bij iedereen... Een wens die uit het sjamanisme komt, waar de sjamaan zijn cliënt bijvoorbeeld een verhaal vertelt om hem of haar op weg te helpen – waarna de ander zelf de volgende stappen moet zetten. Daar past deze wens bij.

'En regelmatig hoor ik ook bij terugkeer in de kamer mensen zeggen dat ze inderdaad een hele goede reis hebben gehad. 'Jammer dat je al terug bent,' hoor je dan bijvoorbeeld, 'ik was net heerlijk aan het vliegen'. Of iemand vertelt over een ontmoeting met haar moeder; weer iemand anders vertelt over een overleden liefshond die haar was komen opzoeken. Het is een therapie die zich afspeelt op een grensgebied van twee dimensies, de zichtbare en de onzichtbare wereld.'

... waarbij de patiënt zelf soms flink aan de slag moet. Pijn uit het verleden, vergeten emoties en teleurstellingen kunnen opkomen om opnieuw beleefd te worden?

'Als dergelijke oude gevoelens opkomen, is het in ieder geval belangrijk dat de betreffende persoon zich realiseert dat de emotie die opkomt geen emotie is die terugkomt. Integendeel, de emotie komt niet terug, de emotie gaat weg!

'Ik herinner me een man die met hooikoorts bij me was gekomen. Hij vertelde dat hij er al heel lang last van had. Ik zette naalden. Op een gegeven moment begon hij te lachen. Later vertelde hij me dat hij de hele terugreis aan een stuk door had gelachen. 'Ik dacht dat ik gek aan het worden was. De hele autorit heb ik zitten lachen. Compleet uitgeput kwam ik thuis.' Maar de hooikoorts was weg en is nooit meer teruggekomen.

'In het oude China werkten ze graag met genezende verhalen. Ook tegenwoordig gebeurt dat af en toe nog in China, maar vroeger was dat heel populair. Verhalen

'De lever- en galblaasmeridianen zijn tussen 23.00 en 3.00 uur actief. Deze vier uur zijn van groot belang voor het herstel van ons fijnstoffelijk lichaam. De overdag verworven informatie, gekleurd door allerlei gevoelens, trekt aan ons innerlijk oog voorbij in chaotische taferelen of surrealistische filmpjes. Er vindt een schoonmaak plaats.

Terwijl wij van ons fysieke lichaam gescheiden zijn en een groot deel van ons bewustzijn zich in de Ziel bevindt, kunnen we met ons fijnstoffelijk lichaam over alle mogelijke grenzen reiken en bezoeken we in een oogwenk verleden, toekomst, andere planeten en zelfs andermans gedachten.'

'De slaap is de voortzetting van ons leven in andere dimensies buiten de tijd.'

die toehoorders naar een soort van catharsis hielpen brengen – waarin ze ofwel in een huilbui of in een lachbui terecht konden komen. Zo'n catharsis kan een krachtig helend effect hebben. In feite is het bijzondere vorm van spontane zelfgenezing.

'In het begin van de vorige eeuw had je een Zwitserse clown, genaamd Grock, wel de 'koning van de clowns' genoemd. Een volle zaal met duizenden mensen kon hij in een oogwenk aan het lachen krijgen, om de zaal even later van het ene op het andere moment aan het huilen te krijgen. Een ongelooflijk vermogen – om zo'n omslag binnen een fractie van een seconde voor elkaar te krijgen. Dat lukt verder niemand. Bijzonder hè? Zo werken die dingen.'

Wensen

Over loslaten gesproken... Ergens zegt u dat het loslaten van een wens belangrijker kan zijn dan de vervulling van honderd wensen.

'Maar mocht je de grote wens hebben om naar Parijs te gaan, zet dan alles op alles om die wens uit te laten komen. Maar blijf je als man maar aan een bepaalde vrouw denken die haar hart al aan iemand anders heeft verpand, dan moet je die wens los kunnen laten, anders raak je in een drama verzeild.

'Een wens komt van de Lichaamsziel; een belangrijke droom komt van de Grote Ziel. Een teveel aan wensen ('Ik wil dit, ik wil dat; ik wil, ik wil, ik wil...') verwondt het lichaam en blokkeert de Grote Ziel. Het kost ons ook veel meer kracht een wens los te laten dan een wens te vormen. Als het iemand werkelijk lukt om een wens op te geven, verzet hij een reuzenstap. Dan komen de engelen langs, zoals we in Rusland plachten te zeggen.'

U maakt onderscheid tussen onze Lichaamsziel en onze Grote Ziel...

'In de Lichaamsziel zit het menselijke overlevings-mechanisme. Het is de kracht die alle cellen, alle organen van het lichaam met elkaar verbindt. De Grote Ziel verbindt ons met andere mensen, met het hele universum, met alle planeten, met de universele Goddelijke Ziel.

'De Lichamelijke Ziel wil dat we genoeg eten, drinken en slapen en dat alles fijn en gezellig blijft. Inspiratie en geestdrift horen bij de Grote Ziel, die ons voorhoudt dat we ons moeten ontwikkelen: 'Je moet een opleiding gaan doen, je moet boeken lezen.' En niet bang moeten zijn voor het onbekende. Het vinden van harmonie tussen die twee – de Grote en de Lichamelijke Ziel – is de moeilijkste opgave in een mensenleven.'

Eerste schreeuw

De Lichaamsziel houdt op een gegeven moment op te bestaan?

'Maar pas als de laatste cellen van het lichaam zijn afgebroken, hoelang dat ook mag duren. Daarna lost

ze op als de kracht die bij dit lichaam hoorde – om nooit meer terug te keren.

'De Grote Ziel daarentegen is eeuwig. De eerste schreeuw van de baby is het moment dat de Grote Ziel naar binnen komt en zich met de nieuwe mens verbindt. Aan de geboorte zelf heeft de Grote Ziel geen herinnering. Zoals de Grote Ziel zich ook al voor de dood los kan maken.

'Ik heb dat zelf ervaren tijdens een KLM-vlucht, eind jaren negentig, van Sint Petersburg naar Amsterdam. We voelden een paar schokken, en meteen daarna begon het vliegtuig te vallen. Tegelijkertijd hoorden we een onheilsPELLend geluid dat je anders alleen uit films kent. Pffffff. De net geserveerde maaltijden vlogen door de ruimte. Mensen schreeuwden het uit.

'Op een bepaald moment voelde ik dat uit mijn lichaam trad. Ik overzag het hele gebeuren vanaf een zekere afstand. Heel rustig – alles leek zich in een vertraagd tempo af te spelen. Net toen het toestel in zijn val vlak boven het water was gekomen, veranderde het geluid van de motor en begon het vliegtuig weer te stijgen. Totale stilte. Niemand die iets zei. Toen ging het licht weer aan, stewardessen kwamen binnen. Geleidelijk aan kwam iedereen weer bij zinnen. We kregen cognac om de stress kwijt te raken.

'Ik heb in mijn praktijk eens een piloot onder behandeling gehad die ik dit voorval voorlegde. Wat is hier nou eigenlijk gebeurd, vroeg ik. 'Je hebt zo'n geluk gehad,' zei hij. 'Jullie hebben een super militaire piloot gehad. Iemand anders had het nooit voor elkaar gekregen.

'Toen we op Schiphol landden, stond er een hele batterij ambulances en artsen klaar. Wat ik nooit ben vergeten, is dat je zo'n verschrikking met alle bijkomende lijden zelf niet meer meemaakt – dat je eigenlijk al afscheid hebt genomen van je lichaam. Ik was al weg. En ik denk dat dit voor iedereen gold. De ziel was al weg – om toch weer terug te keren.'

Sterrenlicht

Als een mens ter wereld komt, ontvangt hij sterrenlicht, zegt u.

'Maar sterrenlicht is voor mij ook zielenlicht. Sterrenlicht is wat wij aanduiden als het innerlijke licht. Als de ziel met de eerste schreeuw binnenkomt, is dat wat binnenkomt zielenlicht. Het stroomt door het lichaam als zonlicht door de boomkruinen: elke cel wordt erdoor verlicht. Een licht dat we niet met onze ogen kunnen zien.

'Waar we in Nederland zeggen: 'Ik leef in deze wereld', zegt men in Rusland: 'Ik leef in het Witte Licht'. Of: 'In dit hele Witte Licht kan ik geen vrouw vinden zoals jij.' Als iemand overlijdt zegt men: 'Hij gaat naar het andere licht' – waarmee het onzichtbare licht in de andere wereld wordt bedoeld. Men gaat niet dood, maar men gaat over naar het andere licht. Licht van een andere kwaliteit.'

'Krokussen hebben mij als plant altijd gefascineerd. Uit de Oeral kende ik ze niet; in Rusland had ik ze nooit gezien. Maar de krokus riep altijd wel een diep gevoel bij me op.'

'De krokus is altijd een ideaalbloem voor me geweest. Toen ik verliefd werd op mijn huidige vrouw kwam ik de krokussen in Nederland voor het eerst volop tegen en ontroerden ze me enorm.'

De ziel is wel verbonden met de sterrenwereld?
'We zeggen niet voor niets... van sterrenstof gemaakt.'

Als u zo vertelt over het Witte Licht, lijkt de Russische volksziel meer verbonden met die andere dimensies?
'Ja, dat klopt wel. Of althans, het klopt met mijn ervaringen in Rusland. Wel moet ik zeggen dat sinds de Perestrojka veel is veranderd. Het Rusland van na de Perestrojka is niet te vergelijken met de tijd die ik heb meegemaakt.

'Heel opvallend in die tijd was dat iedereen om me heen een soort fundamenteel basisgevoel deelde. Iedereen – van professoren en huisvrouwen tot alcoholisten en daklozen – vond elkaar in een gedeelde belangstelling voor de kosmos – voor kometen en de sterrenwereld. Voor dat soort thema's bestond heel veel meer belangstelling dan voor praktische aangelegenheden.

'Je merkt het ook in het Russische taalgebruik. In het Duits (de taal die Wladimir Dmitriev het makkelijkst spreekt – red) zegt men bijvoorbeeld: *'Ich kriege diese Auto.'* Maar *'kriege'* komt van het woord *'Krieg'* (= oorlog): met agressie nemen. In Rusland zegt men het zo: *'Ich bekomme durch Lichtstrahle.'* Ik krijg door lichtstralen. Dat is een heel andere gedachte. Ik krijg van God door middel van lichtstralen. Niet door middel van oorlog. Er was een natuurlijke oriëntatie op iets wat groter is dan de mens.'

Sensogrammen

Ooit had u zich dolgraag willen ontwikkelen in de schilderkunst. Maar u bleek niet goed genoeg. Als u mensen tekende kwam u niet verder dan een soort rotstekeningen, zoals u het noemt. Uiteindelijk bleken deze simpele figuurtjes geschikt om acupunctuurpunten mee te symboliseren.

'Het is gekomen als een soort inspiratie. Ik concentreerde me op een acupunctuurpunt en schetste daar een figuurtje bij. Zoals ik bij een ander punt tot een heel andere tekening kwam. Op een gegeven moment begon ik me voor die verschillen te interesseren. Ik vond het interessant dat ze een verschillende energie leken uit te drukken.

'In totaal maakte ik veertig kaarten met op elke kaart

een ander oersymbool (sensogram), die ik vervolgens ook aan patiënten liet zien die voor een kosmische acupunctuurbehandeling kwamen. En dan kwam het voor dat men een of meerdere kaarten aantrekkelijk zei te vinden. Sommigen kozen één kaart; anderen twee of drie kaarten. Als iemand een duidelijke voorkeur had voor een kaart gaf me dat een aanwijzing hoe ik met de betreffende persoon zou kunnen gaan werken. Voor mij werden de sensogrammen zo steeds meer een code voor een 'masker' dat behandeling behoeft.

'Op een dag gaf ik de set met sensogrammen naar een tante in de Oeral die erg ziek was. Er zijn in de Oeral niet veel mogelijkheden om met acupunctuur behandeld te worden. Mijn tante gebruikte de symbolen door er op gevoel een kaart uit te halen. Die kaart zette ze goed zichtbaar op de schoorsteenmantel, zodat ze er regelmatig een blik op kon werpen. Zo haalde ze het betreffende symbool haar mentale lichaam binnen. Ze gebruikt ze nu al een jaar of tien en vertelt me dat ze bij de kaarten zweert.'

Levensfilm

Het hart bewaart onze belangrijkste herinneringen, zeg je. En de scenarioschrijver is de ziel.

'Ja, dan hebben we het over de levensfilm – ons kostbaarste bezit. Elke ziel leest in het leven van een mens af wat er in dat leven is gebeurd. Kostbaar zijn vooral de dagen, uren en seconden waarin de ziel één met de mens kon zijn. Dit zijn de beelden die onze ziel meeneemt naar de eeuwigheid.

'Maar we kunnen de levensfilm ook nu al ophalen. Het enige wat we daarvoor hoeven te doen, is een moment van rust zoeken om onze persoonlijke herinneringen boven te laten komen. Gewoon kijken wat er opkomt.

'Alles wat we ons kunnen herinneren is belangrijk. Daar draait het om. Wat we ons *niet* kunnen herinneren, wordt niet opgenomen in de zielefilm. Het hoeft geen lange film te zijn. Het gaat immers alleen om de kostbaarste ogenblikken. Wat niet herinnerd wordt, is voor de ziel niet belangrijk en blijft op aarde achter.

'Alle geld en succes, alle huizen en auto's blijven

op aarde. Niets daarvan gaat mee. Wat wel mee zou kunnen, is een verliefdheid, de eerste kus, de geboorte van je kind of een andere ervaring die de ziel meedraagt. In mijn geval het levenseinde van moeder. Het beeld van de maan boven een sneeuwlandschap in de Oeral en mijn moeder die in coma in het ziekenhuis lag. Toen de artsen wegwaren en ik 's nachts alleen met haar was en niemand het zag, zette ik twee naalden in het donker. Ineens kwam moeder weer bij, met inbegrip van haar humor – daarna ze nog twee weken geleefd. Dat is zo'n beeld dat meegaat naar de andere kant. Of het lied dat moeder altijd in huis zong.

'Uit mijn jeugd herinner ik me het moment waarop ik ergens in Sint Petersburg met mijn toenmalige vrouw aan het praten was. Ons hele kapitaal op dat moment bestond uit een munt van vijf kopeke, genoeg voor één rit met de metro. Maar we waren met ons tweeën. Zij moest naar haar werk, en ik moest naar de andere kant van de stad om te studeren. We zaten erover te puzzelen wie het vijf-kopeke-muntstuk moest krijgen: zij of ik. Voor ons allebei gold dat het zonder metro heel lastig zou worden.

'Op een gegeven moment hoorde ik mijn vrouw beslist zeggen: jij neemt de metro, ik vind wel een manier om er te komen. Haar opoffering is me altijd bijgebleven. Een keuze die haar eigen reis zoveel moeilijker zou maken. Een ogenschijnlijk onbeduidend voorval, maar met een grote kracht. Dat is een moment dat met 'hart en ziel' te maken heeft, en niet met geld. Net als de ervaring met de waterlelies. Ziele-ervaringen die je als mens altijd bij blijven.'

Bart Hommersen

Vladimir Dmitriev: *Sterren van zeven spiegels* | Fotografie: Pieter Ouddeken | 2007 | ISBN 978 90 808655 1 8 || *Poorten naar verborgen schoonheid* | 2010 | ISBN 978 90 75979 45 9 || *Eerste krokussen – De terugkeer van Peter de Grote* | 2013 | ISBN 978 90 820383 0 9 || *Light channels – The Soul of Acupuncture* | 2017 | ISBN 978 90 820383 1 6

column EMMY FONS

Relativeren door te overdrijven

Van Hans Moolenburgh herinner ik mij een boek waarin hij de engel van een aantal steden beschrijft. Hij beschreef dat zo mooi, hoe elke stad zijn eigen ziel heeft en daardoor zijn eigen sfeer. Logisch dat zo'n stadsziel ook van invloed is op zijn bewoners.

Mijn eigen familie (ouders, voorouders) woont al een paar eeuwen in Rotterdam. Ook ik ben er geboren en getogen. Mijn taalgebruik, heb ik gemerkt, kan weleens tot verwarring leiden. Rotterdammers zijn recht-door-zee en het zijn geen opscheppers. Om toch wat franje aan het geheel te geven, moeten we toch érgens in overdrijven. Dus doen we dat maar in de dingen die niet goed gaan of die niet zo fijn zijn. Met een vleug humor, dat wel natuurlijk. Maar dat is wat mensen van niet-Rotterdamse oorsprong nu juist ontgaat. Die denken dat we negatief zijn, of dat we alles zo vreselijk vinden, dat het glas niet eens halfvol is, nee er zit gewoon niets in. Ik zeg bijvoorbeeld met regelmaat: 'dat háát ik', en dan bedoel ik dat ik het ergens niet mee eens ben. En als Jules Deelder rap eruit pleurt dat het hart van Amsterdammers gekookt op hun rug zou moeten hangen, bedoelt hij alleen maar dat ze ietsje minder leuk zijn dan Rotterdammers. Zegt iemand dat 'ie weer effe naar z'n eigen gezeik gaat luisteren', dan vindt hij het mooi geweest met die monoloog van de ander. Harde humor, maar niet slecht bedoeld.

Als een Rotterdammer in lijf en leden ergens last van heeft, kan hij er ook wat van. Kwalen worden zwaar overdreven ten tonele gebracht. Ik maak me daar ook schuldig aan. Ik sterf al snel van de koppijn of maagpijn. Het grappige is dat in de overdrijving de relativering zit. 'In jouw lijden vind ik je nog verdomd opgewekt,' zegt mijn man dan.

Binnenkort zal ik een vuurproef moeten doorstaan. We gaan verhuizen. Naar een andere provincie nog wel! Een klein dorp. Hoe zal daar de dorpsziel zijn? Kan die een Rotterdamse toevoeging aan? Ik hoop dat het een mooie vermenging van het een en het ander mag worden. Tenslotte is de stadsziel van Rotterdam, met zijn multiculturele karakter, zo gemengd als maar zijn kan.

Emmy Fons

www.emsifonque.nl